

Sport & Strategie

VOOR PROFESSIONALS IN DE SPORT, BIJ OVERHEID, BEDRIJVEN & MEDIA

Editie Vlaanderen

Pagina 10

De Spelen van 2016: de eindbalans

Pagina 13

IFBI: opleiding voetbalmanagement in Brussel

Pagina 16

De code-Muyters: goed bestuur in de sport

Pagina 21

De Olympische Spelen als politiek schouwtoneel

Pagina 26

Sport & Bond: OKRA-SPORT tegen het licht gehouden

"De Memorial is meer dan een atletiekmeeting"

Wilfried Meert, organisator Memorial Van Damme

Atletiek, de moeder aller sporten. En misschien is, om de metafoor maar meteen door te trekken, Wilfried Meert dan wel de vader van onze nationale atletiek. Meert is in ieder geval de geestelijke vader van 's lands grootste atletiekevenement, de AG Insurance Memorial Van Damme, die dit jaar op 9 september zijn veertigste editie kende. Een gesprek over de status van de nationale en internationale atletiek en natuurlijk over het jaarlijkse nationale hoogtepunt daarvan, de prestigieuze Diamond Leaguemeeting op de Heizel.

AUTEUR: MARKO HEIJL

We hebben afgesproken in de kantoren van de Memorial in het Koning Boudewijnstadion, waar de meeting al sinds het ontstaan elk jaar plaatsvindt. 'Aanrijden via de Marathoniaan', zo is me tevoren doorgemaild. De

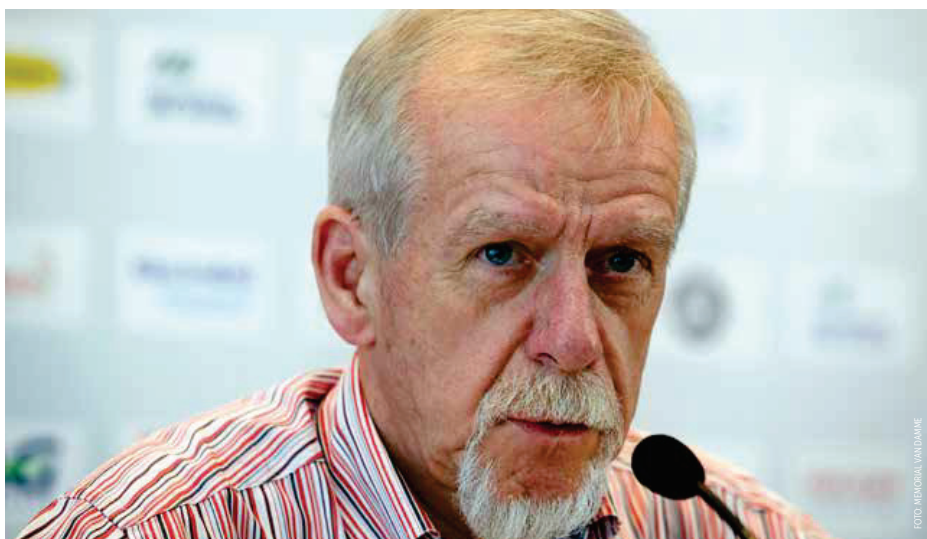
straatnaam kan uiteraard geen toeval zijn, hoewel de oervorm der atletiek op het jaarlijkse hoogtepunt van de nationale atletiek om praktische redenen uiteraard niet op het menu staat.

Het zijn vermoeiende weken geweest voor organisator en atletiekdier Wilfried Meert. Eerst waren er natuurlijk de Olympische Spelen. "Voor het eerst sinds 1984 ben ik niet naar de Spelen gegaan, vooral wegens de aangekondigde transportproblematiek, die achteraf gezien zeker niet gelogen was. Ik ben wel plichtsgetrouw elke nacht opgestaan. Het is toch belangrijk dat je ziet wat er gebeurt, zodat ze je tijdens de onderhandelingen niets kunnen wijsmaken. Meteen aansluitend begonnen dan die onderhandelingen met de atletenmanagers en kwam de organisatie van de Memorial in de laatste rechte lijn."

Bolt, Bolt, Bolt

Ondanks de zware weken oogt de jonge zeventiger Wilfried Meert als altijd dynamisch en enthousiast. Hij heeft er duidelijk nog veel

Lees verder op pagina 4

Bent u ook een professional in de sport?

Neem dan nu een abonnement op **Sport & Strategie Vlaanderen**. Slechts 49,50 euro (normaal 98 euro) per jaar!

Ga naar **www.sportstrategie.be** en profiteer!

Events: sceptici en believers

Moet je als land, regio of stad nu wel of juist niet investeren in het aantrekken en organiseren van internationale sportevenementen? Of dat investeren nu rechtstreeks (met subsidie, het potje voor stadsmarketing ...) of onrechtstreeks (accommodatie, politie, verkeersinfrastructuur) gebeurt, het is en blijft overheidsgeld en komt dus uit de zak van de belastingbetaler. De democratische verantwoording daarvan speelt steeds feller in de internationale sportmanagementmedia.

Na de recente Olympische Spelen kregen de alsmat rijker wordende sceptici nog meer koren op de molen: karrenvrachten geld die beter naar onderwijs, armoedebestrijding en volksgezondheid zouden zijn gegaan, mensenrechten, witte olifanten, kostenoverschrijdingen, corruptie en andere ongein. Believers daarentegen schermen met een moeilijk te becijferen maar wel zeker terugverdieneffect, een prachtig platform voor sociale binding nu kerk en buurtcafé steeds meer worden ver-

drongen, het aanzwengelen van de lokale breedtesport, mediaexposure, imago en ander fraais. Wordt vervolgd.

Ondertussen is dromen van sportevenementen als Olympische Spelen en WK voetbal voor België al lang voltooid verleden tijd. Twee van onze meest prestigieuze internationale sportevenementen heten Ronde van Vlaanderen en Memorial Van Damme. Waarover meer in deze *Sport & Strategie*. (MH)

WALTER VAN STEENBRUGGE

Dada Afrika

De zomer van 2016 zal wellicht de geschiedenis ingaan als de zomer van de angst. Na de Bataclan in Parijs en de aanslagen in het voorjaar op de luchthaven van Zaventem was er op 14 juli, na het vuurwerk te Nice, het vuursalvo en volgden nog tal van hele, halve en imaginaire terreurdreigingen.

De stem van het volk wil zowaar naast iedere burger een flik. Alsof daarmee het probleem zou worden opgelost. Het gevoel van onveiligheid komt eerder door een gebrek aan solidariteit en samenleven dan door een gebrek aan blauw. En angst voedt onverdraagzaamheid, creëert uitsluiting en doet klaarblijkelijk nu ook het verstand en de beschaving stilvallen.

Neem nu een groentewinkel in Antwerpen, enkele weken geleden. Een vrouw van Afrikaanse origine, getooid met een lichte, eerder modieuze sluier, maakte aanstalten een

bestelling te formuleren. Haar Nederlands leek op dat van de nieuwbakken Anderlechtcoach, en haar Frans was wellicht beter dan dat van René Weiler. Haar linguïstische inspanning mocht evenwel niet lonen, nu de uitbaatster haar de waren weigerde en snel uitkeek naar de volgende in de rij van Antwerpse dames, die snel en met meer koketterie haar afgewogen lijstje, bedacht uit het meervoudige oeuvre van Pascale Naessens, wou afwerken.

De grote kijkers van de Afrikaanse vrouw verloren iedere sprankel, zo dof dat ze keek in de korf van volumineuze pompelmoezen, misschien ergens weggeplukt uit een of andere Congolese *terror*. Niemand van de aanwezigen in de winkel gaf een krimp voor het vernederen en vervolgens deporteren van deze vreemdeling. Alsof ze een bommengordel droeg onder haar kleurrijke japonnetje en haar kille verwijdering een fait divers betrof. Liever de bestelling tomaten binnenhalen dan ermee te gooien.

De ene Afro-girl is wel de andere niet. Zowat iedereen moet tijdens de Olympische Spelen hebben genoten van Nafi Thiam. Half Senegalees, half Belgisch, maar dubbelop in

de zevenkamp. Hoe gracieus kan een vrouw zijn? Ze gleed als een luipaard over de piste en de hoogspringlat, haalde krachtig uit met speer en kogel en verpulverde maar liefst vijf van haar persoonlijke records. De lelijkheid der dingen, aanslagen, calamiteiten, terreur, bochels en rare puisten verdwenen als ze het podium opstapte. Ascetisch in haar geluk, net nadat ze de hele wereld veroverd had. Lust voor het oog, een en al aura van puur Afrikaans goud. Bovendien geen nep of fake, wel veel eenvoud en warme tranen.

Hoe stapt ze straks een Brussels eethuisje binnen waar enkel plaats is voor intiem kaarslicht, vraag ik me dan af. Maar die ene, er echt toedoezende vraag is waarom onze glorie op Thiam afstraalde, terwijl haar rasgenote de buitenwacht kreeg. De vraag stellen is ze beantwoorden. Er is geen enkele reden die deze discriminatie verklaart.

"Est-ce que ce monde est sérieux ?", zong Francis Cabrel deze zomer tijdens een zwoele nacht aan de ruwe oevers van de Atlantische Oceaan, een beetje voorbij Arcachon. Ik hoop dat de olympische kampioene van die verwerpelijke rassenhaat de komende jaren haar dada maakt. ■

Inhoud

Opinie

Walter Van Steenbrugge 2

Trudo Dejonghe 9

Wim Lagae 31

Hans Vandeweghe 36

Beleid & management

Interview met Wilfried Meert 1

De code-Muyters 16

Transparantie bij Vlaamse sportfederaties 20

Bonden tegen het licht: OKRA-SPORT 26

De Ronde van Vlaanderen naar Antwerpen 33

Onderwijs

International Football Business Institute 13

Politiek

De Olympische Spelen als politiek schouwtoneel 21

Wetenschap & onderzoek

Sociale uitsluiting van kansengroepen in de sport 24

Geschiedenis

Nieuwkomers in Rio: golf & rugby 36

Varia

Rio 2016: de balans 10

Kort & bondig 32

The American Way 34

Edito

Ervaring niet vereist

Afgelopen zomer kwam tijdens het EK voetbal in het dagelijkse praatprogramma *Panenko* de volgende publieksvraag in beeld: "Bewijst het verloop van dit EK dat trainers een grotere invloed hebben op de prestaties dan vaak wordt verondersteld?" Voor de kenners geen hersenbreker, maar het prominente belang van de trainer/coach wordt blijkbaar niet alleen op topsportniveau in vraag gesteld. Op de website van een amateursportclub las ik deze zomer bij de oproep voor nieuwe trainers: 'Ervaring niet vereist'. Niet weinig clubs – waar de bulk van de sportende kinderen zich toe wenden en waar dus de absolute basis wordt gelegd – zijn in hetzelfde bedje ziek: trainingen worden gegeven door de spreekwoordelijke zatte nonkel, oudere broers of speelkameraadjes en andere bereidwilligen. Goedbedoeld vrijwilligerswerk, zeker, maar met goede bedoelingen geraak je niet ver in een competitieve omgeving als sport. *If you pay peanuts, you get monkeys*. "Noodgedwongen", klinkt er als meest gehoord excuus, waarmee de kous wel erg makkelijk af is.

Nochtans zijn deskundigen onverdeeld over het doorslaggevend belang van de trainer/coach in de sportieve ontwikkeling van talent. In onze vorige editie vroegen we Eddy De Smedt, delegatieleider in Rio, naar waar een bijkomend budget voor topsport zou moeten gaan. Het antwoord was kort en krachtig: "Coaches. Topcoaches!" In de nieuwsbrief van de Nederlandse sportmarketinggoeroe Frank van den Wall Bake stond te lezen over de Nederlandse topsportsuccessen: "Als je de huidige successen analyseert, dan spelen coaches daarin een belangrijke rol." Toch viel het op de Spelen eigenlijk wat tegen met die 'Nederlandse topsportsuccessen'. Zo had het gespecialiseerde Infostrada Sports tevoren berekend dat Nederland dertig medailles zou halen (België kwam in dezelfde studie op vier medailles uit en presteerde dus inderdaad écht goed), dit werden er uiteindelijk 'maar' negentien. Een van de redenen was de afgang van de Nederlandse zwimmers. Wat wil het 'toeval'? De Nederlandse zwemsuccessen waren enkele Spelen lang onlosmakelijk verbonden met topcoach Jacco Verhaeren, die in 2014 naar Australië verhuisde. Nederland haalde nul medailles in het zwembad in Rio, Australië tien ... Een maand na die Spelen is bij ons de tsunami aan halleluja's wat gaan liggen en is er ruimte voor wat grondiger reflectie. U leest Hans Vandeweghe op pagina 10. Deze quote licht ik daar even uit: "Goede, gedreven trainers zijn de trekkers van topsportsucces".

Over naar dat andere topsportevent deze zomer. Niet alleen de Nederlandse zwermarmada werd gekelderd, de voetbalploeg mocht niet eens meedoen. De Nederlandse voetbalbond kwam met het masterplan 'Winnaars van Morgen' met als voornaamste focus 'de ontwikkeling van betere trainers en zo betere spelers'. Zo worden er de volgende jaren 41.000 jeugdtrainers opgeleid.

Over voetbal gesproken: onze Rode Duivels werden volgens de publieke opinie vooral geen Europees kampioen door ... de coach. Die is inmiddels vervangen en zijn opvolger heeft als T3 een voormalige superster zonder diploma. Waarmee een bond die wel al jaren lang investeert in het naar een hoger niveau tillen van het trainersgild haar eigen Pro Licence te kakken zet. En zo dus indirect de deur open voor op een kier zet voor de goedbedoelende zatte nonkels en PlayStationkameraadjes: "Laat dan iedereen die er goesting in heeft maar trainer worden", aldus een verbolgen Jan Ceulemans. En ook op sporttakoverschrijdend niveau wordt het belang van de trainer/coach voortaan geïncialiseerd en gevaloriseerd. In het nieuwe decreet op de georganiseerde sportsector zal de kwaliteit van het aanbod (het aantal sportgekwificeerde trainers in sportclubs en het aantal jaarlijks nieuw opgeleide sportgekwificeerden) meewegen in de bepaling van de hoogte van de subsidie.

Iedere mens – en dus ook sportende mens – is het resultaat van *nature* en *nurture*, van talent en van wat daarmee wordt gedaan. Over *nature* kunnen we kort zijn: daar talent momenteel – gelukkig maar – nog steeds geen exacte wetenschap is en je bij het verwekken ervan als clubleiding of federatie doorgaans toch niet bent uitgenodigd, komt het erop aan dat talent zo goed mogelijk te detecteren en daarna te trainen/coachen. In het detecteren zijn we – volgens de wereldomvattende SPLISS-studie naar de bepalende factoren voor sportief succes – erg goed. In het trainen ervan is er echter nog heel wat marge voor verbetering ...

Talent maken kun je niet, het ontdekken kunnen we al goed, de sleutel tot meer sportief succes ligt in dat talent te trainen en te coachen.

MARKO HEIJL

@MarkoHeijl

COLOFON

Sport & Strategie editie Vlaanderen is een uitgave van Arko Sports Media BVBA en verschijnt vier keer per jaar. Het volgende nummer verschijnt december 2016.

Hoofredactie

Marko Heijl
E-mail: marko.heijl@sportstrategie.be

Eindredactie

Benedict Vanclooster

Met redactionele bijdragen van:

Bregt Brosens, Trudo Dejonghe, Inge Derom, Marko Heijl, Wim Lagae, Zeno Nols, Marc Theebom, Sarah Van Dingenen, Walter Van Steenbrugge, Benedict Vanclooster, Hans Vandeweghe, Pieter Verhoof

Uitgever

Michel van Troost
E-mail: michel.van.troost@sportstrategie.be

Redactie-adres/Lezersservice

Arko Sports Media BVBA
Louizalaan 367
B-1050 Brussel
Tel.: 0032 (0)2 642 00 71
E-mail: info@sportstrategie.be

Story Publishers
P. Van Duyseplein 8
B - 9000 Gent
www.storypublishers.be
E-mail: info@storypublishers.be

Adverteren

Voor meer informatie over partnerships en/of adverteren kunt u contact opnemen met Marleen Kessel. Advertorials vallen buiten de verantwoordelijkheid van redactie en uitgever. E-mail: marleen.kessel@sportsmedia.nl

Ontwerp&opmaak

www.ikgraphicdesign.com

Druk

PreVision, Eindhoven

Lidmaatschap Sport & Strategie

De prijs van een jaarabonnement op Sport & Strategie editie Vlaanderen bedraagt € 98. Indien u zich nu aanmeldt, kunt u profiteren van een aantrekkelijk introductietarief. U betaalt slechts € 49,50! Bedragen zijn excl. 6% btw maar incl. verzend- en administratiekosten.

© 2016 Arko Sports Media BVBA

Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, in fotokopie of anderszins gereproduceerd door middel van boekdruk, foto-offset, fotokopie, microfilm of welke andere methode dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISSN 2295-788X

Vervolg van pagina 1

goesting in. Zijn naam is dermate onlosmakelijk met de Brusselse meeting verbonden dat als openingsvraag informeren naar hoe het met hem gaat evengoed informeren naar zijn geesteskind kan zijn. Ja, hoe gaat het eigenlijk met 'de Memorial'? Wilfried Meert: "Nog altijd goed, denk ik. Het is hier druk op het secretariaat, de bestellingen lopen vlot binnen. Ik denk niet dat veel atletiekmeetings in de wereld dat kunnen zeggen."

Het succes van de Memorial hangt uiteraard nauw samen met dat van de internationale atletiek. Wat waren uw gevoelens bij het zien van de lege tribunes tijdens de atletiekcompetities op de Spelen?

"Brazilië is geen atletiekland, dat wisten we. Twee: blijkbaar waren de tickets te duur voor de lokale bevolking, die te arm is en waarschijnlijk ook geen zin heeft om 's morgens

in een onaangename buurt naar allerlei schiftingsen en series te gaan kijken. Dan moet je niet verbaasd zijn. Atletiek is toch nog altijd in de eerste plaats een Europese sport. En van daaruit zijn er weinig mensen gekomen: wegens de hoge prijs, het transport en de veiligheid. Bij de andere sporten was het niet anders. Zelfs niet voor het fameuze beachvolleybal."

Een andere succesfactor voor de Memorial is het bestaan van (lokale) atletiekhelden. Wat dat betreft moet u hebben genoten van de Spelen.

"Ik heb het jaren geleden al gezegd: Usain Bolt kwam als een godsgeschenk. Dat was op het moment dat de atletiek met de Balco-affaire zat opgescheept, die zo erg was als de Festina-affaire in de wielersport. Marion Jones was een superstar, knappe vrouw, charisma, bijna vergelijkbaar met daarvoor Carl Lewis. Iedereen wou haar zien lopen. En toen ontplofte de bom. Dat heeft de atletiek hard getroffen. Op dat moment is gelukkig Bolt gekomen. Hij heeft alle negatieve sentimenten rond atletiek doen verdwijnen. Iedereen wou hem in actie zien. De media wilden alleen nog maar over Bolt schrijven. Maar uitgerekend dat dreigt nu het gevaar te worden.

Bolt heeft met zijn enorme populariteit alle andere atleten in de schaduw gedrongen. De man in de straat kent nog enkel Usain Bolt en atleten van eigen land. Dat is niet alleen zo in België, mijn Franse collega's zeggen hetzelfde. Begrijp me niet verkeerd: wat hij drie keer na elkaar doet, is fenomenaal, maar het is opnieuw Bolt, Bolt en nog eens Bolt."

Uw probleem is binnenkort opgelost: hij stopt.

"Het probleem is niet opgelost. Het zal nu aan de atletiek zijn om zich opnieuw uit te vinden. Het heeft te veel gedraaid rond Bolt. We moeten nu nieuwe namen bij de mensen lanceren. Wayde van Niekerk is een goed begin. Er moet nagedacht worden over hoe we de atletiek opnieuw op de kaart kunnen zetten zodat mensen ook atleten kennen van buiten hun eigen land. Maar om je oorspronkelijke vraag te beantwoorden: uiteraard is het momenteel voor ons gesneden koek. Wat Thiam presteerde, is onwaarschijnlijk. De dagen nadien stond de telefoon hier roodgloeiend, iedereen wou tickets. Hetzelfde met de 4x400 meter: drie honderdsten van een seconde is pech, maar iedereen praat erover. Je hebt als organisator nu eenmaal *local heroes* nodig, daar kun je niet onderuit. Wat er tijdens de Spelen is gebeurd, is onverhoopt."

ER MOET NAGEDACHT
WORDEN OVER HOE WE DE
ATLETIEK OPNIEUW OP DE KAART
KUNNEN ZETTEN ZODAT
MENSEN OOK ATLETEN
KENNEN VAN BUITEN
HUN EIGEN LAND

Slap IOC

Ook de gouden medaille van de meisjes op de 4x100 meter van Peking is voor de Memorial ongetwijfeld een godsgeschenk. Maar hoe ver moet er wat dat betreft in het verleden van de atletiek worden 'gesneden'?

"Dat weten we niet. We zijn nu al acht jaar terug aan het gaan, verder kan niet. Op het moment dat wij hier praten, zijn er artsen en wetenschappers in laboratoria middelen aan het zoeken om het menselijk presteren te verbeteren. Middelen die in het begin op geen enkele verboden lijst staan, totdat men ze weer verbiedt. Maar telkens komt er weer iets nieuws."

Is er daardoor een terugval van geloofwaardigheid die leidt tot verminderde publieke belangstelling?

"Ik weet niet of het daaraan ligt. De mensen staan daar minder bij stil dan de media. Dat zag je ook in het wielrennen. Erger dan wat de Tour de France is overkomen, kan toch echt niet: dat de man die zeven keer wint zijn overwinningen wordt afgenomen. Ik heb nooit zoveel volk op de cols zien staan als de periode daarna, de renners konden er bijna niet meer door. Gigantische populariteit, ondanks de dopingschandalen! Ik denk niet dat de man in de straat de atleet aan de schandpaal nagelt, die wordt aan de schandpaal genageld door de media. Kijk naar Justin Gatlin. Dat is een eeuwig debat moeten we die mensen voor altijd uitsluiten?"

Beantwoordt u de vraag zelf maar.

"Ik zeg: nee. Maar wel lang schorsen, vier jaar in plaats van twee jaar."

Gatlin is twee keer gepakt.

"De eerste keer was als junior, op een geneesmiddel voor ADHD. Als je vier jaar aan de kant moet staan en dan nog terugkomen... Hij doet het wel. De grootste crimineel die zijn vrouw en kinderen vermoordt, krijgt dertig jaar en loopt na tien jaar weer op straat. Iedereen vindt na zijn straf dat hij opnieuw een kans moet krijgen in de maatschappij. En een atleet die een spuit krijgt waar hij zelf misschien niet van wist wat erin zat, die zou dan levenslang moeten krijgen en aan de schandpaal worden genageld? Daar doe ik niet aan mee. Ik heb ook vastgesteld dat toen Gatlin hier kwam lopen, er niemand hem uitfloot. Ik geloof ook niet dat het de mensen aanzet om niet naar het stadion te gaan."

Van de VS naar Rusland: wat vond u van de houding van het IOC over al dan niet deelname van Russische atleten in Rio?

"Slap."

Wat had dan volgens u de juiste houding moeten zijn?

"Dezelfde als die van de IAAF (*International Association of Athletics Federations, nvdr*): niemand laten deelnemen. Alles is aan het licht gekomen van Sotsji, waar ze het IOC tot en met belachelijk hebben gemaakt. En Thomas Bach laat het dan aan de federaties over om te beslissen! Als je een signaal wilt uitsenden waarbij je staatsdoping zoals in de tijd van de DDR wilt stoppen, dan moet je de deur dichtdoen. Voor iedereen. En natuurlijk is er dan *collateral damage*. Ik begrijp de frustratie van een Isinbajeva, maar ik zou tegen haar zeggen als ik haar zie: 'Jelena, ze konden niet anders. Het was onmogelijk om, na alles wat er boven gespit is, nog te bewijzen welk percentage van jullie nog clean was.' Als ze hadden kunnen bewijzen dat ze vijf jaar lang in een neutraal dopinglab waren gecontroleerd..."

Een maand geleden hebben we zitten vergaderen met Sebastian Coe (*IAAF-voorzitter, nvdr*). We hebben het gehad over een systeem waarin je in de atletiek in de aanloop naar een WK of Spelen minimaal vijf keer moet gecontroleerd zijn door een neutraal laboratorium. En niet dat je out of the blue ergens op een meeting een minimum loopt of springt waar niemand aanwezig was en waarna blijkt dat je laatste controle acht maanden daarvoor was. Praktisch is dat niet altijd makkelijk te organiseren. Als je op Zaventem landt, ben je maximum twee uur later bij eender wie. Maar land eens in Moskou en ga maar eens op zoek naar atleet X in dat onmetelijke land! Hetzelfde in China. Of in de VS. Alhoewel, de Amerikanen gaan zelf wel controleren, want die willen geen schandalen. Maar hoe moeilijk ook, het moet. Anders zullen de verdachtmakingen er altijd blijven."

Weg uit Brussel?

Een ander moeilijk dossier voor de Memorial is het stadiondossier. Hoe evolueert dat?

"Voorlopig: niet. De situatie zit vooral muurvast omdat men niet weet wat er aan het gebeuren is met het Eurostadion, waar Anderlecht nu blijkbaar ook aan het terugkrabbelen is. Een kwestie van nieuwe mensen in het bestuur die waarschijnlijk aan het rekenen zijn geslagen en nu ook zeggen: 'Ho, miljoenen euro huurkosten per jaar en dan zijn we op het einde nog niet eens eigenaar!' Als Anderlecht niet komt, betekent dat het einde van het Eurostadion: dat is niet leefbaar als er geen club gaat spelen. De buurtcomités zullen ook nog wel eens in actie schieten, heb ik de indruk. Als het er niet komt, kan de stad Brussel, de hoofdstad van Europa, zich dan veroorloven om geen enkel groot stadion meer te hebben? Gaat het Koning Boudewijnstadion dan toch tegen de grond, ondanks het feit dat er geen ander stadion komt? Dan zullen we misschien anders praten over de renovatie ervan. Want dat het gerenoveerd moet worden, daar is iedereen het over eens. Dit stadion is – op zijn Belgisch – met zeer weinig budget in elkaar geknutseld. Ik weet nog dat Jean-Luc Dehaene, als toenmalig premier en voetbalfan, 800 miljoen frank bij elkaar gescharrel had om het stadion klaar te krijgen tegen het EK voetbal van 2000,

WILFRIED MEERT

- Geboren op 23 maart 1945.
- Begon zijn carrière als journalist bij *Het Laatste Nieuws* en *Sport 70*.
- Lag in 1977 mee aan de basis van de Memorial Van Damme, genoemd naar de overleden Ivo Van Damme, winnaar van twee zilveren medailles op de Olympische Spelen van Montreal 1976.
- De Memorial maakte van 1998 tot 2009 deel uit van de Golden League en behoort sinds 2010 tot de Diamond League.
- Voormalig lid Council Europese Atletiek Associatie en secretaris-generaal van de Koninklijke Belgische Atletiekbond.
- Over actief sporten: "Stappen. Ik doe zoveel mogelijk te voet."
- Over stoppen: "Ik weet het niet, geen idee!"

JE SPEELT
VOETBAL, JE
SPEELT TENNIS,
JE SPEELT
HOCKEY. MAAR
JE BEOEFENT
ATLETIEK

Met atletieklegende en IAAF-voorzitter Lord Sebastian Coe.

dat we samen met Nederland organiseerden. Op dat moment was Feyenoord al zijn stadion aan het renoveren voor twee miljard Belgische frank. Om maar te zeggen: dit is een stadion geweest zonder langetermijnvisie, zonder skyboxen, en met gaten in plaats van het gewoon dicht te bouwen. We zijn hier niet in Zuid-Europa hé. Gelukkig is atletiek een zomersport. Wanneer er in de winter voetbal is en het regent en waait, dan krijgen de mensen langs de zijkant in de hoofdtribune de regen binnen. Het is nochtans ideaal gelegen: drie metrostations, perfect bereikbaar op een paar kilometer van de autosnelweg, in de stad maar ook weer niet hinderlijk voor de buurtbewoners. Voor ons komt daar nog een fantastische atletiekpiste bij, in hetzelfde materiaal als die in het Vogelneststadion in Peking. Als je de tijden ziet die hier worden gelopen, de atleten lopen hier erg graag!"

Er zou ook een uitwijkmogelijkheid naar Brugge zijn.

"Het is zo dat Pol Van Den Driessche (*N-VA-senator, nvdr*) dat idee gelanceerd heeft. Als nu voor ons het horrorscenario zich voltrekt – één: het Eurostadion, dus enkel voor voetbal, komt er, en twee: het Koning Boudewijnstadion gaat tegen de vlakte –, waar gaan ze dan in Brussel nog een stadion

bouwen met minimaal 25 à 30.000 plaatsen? Dus ja, als iemand dan de reddingsboei toewerpt... Of die dan uit Antwerpen of Brugge komt, dan zeg ik: 'Te overwegen!'."

Zelfs als het Eurostadion met 60.000 plaatsen er komt, valt het te hopen dat het geen witte olifant is. Anderlecht krijgt nu al zijn stadion niet gevuld, zelfs niet voor de Europese matches. Nee, maak van het Koning Boudewijnstadion een stadion waar rugby terecht kan, vrouwenvoetbal, een muziektempel voor Beyoncé en weet ik veel. Onder de tribunes, waar nu gigantische lege ruimtes zijn, kun je een basketbalzaal bouwen, waar ook kan worden gevoelbald en aan judo gedaan. Bouw onder de tribunes bureaus, want als alles weg moet voor het NEO-project, moet het BOIC ook verhuizen. Hetzelfde voor de atletiekbond, de rugbybond enzovoort. Breng die allemaal in één ruimte onder, een echte Olympic City. Dan is het wel een ander verhaal, dan zijn er maandelijkse inkomsten. Dan leeft dat."

En een uitschuifbare piste zoals in het Stade de France?

"Dat was mijn voornaamste vraag, maar ze zeggen dat het te duur is. Als de Fransen dat in de jaren negentig konden bouwen met de

middelen van toen, als je daar nu de huidige ingenieurs met hun vernuft over laat nadenken ... Je hebt ook geen negen banen nodig hé, zelfs voor de Olympische Spelen zijn acht banen voldoende. Hier in het Koning Boudewijnstadion is er indertijd met ruimte gemorst. Dat moet te doen zijn, maar men heeft er niet eens over willen nadenken!”

Society event

Wat voor het vaste publiek simpelweg ‘de Memorial’ is, heet nu officieel de AG Insurance Memorial Van Damme. Hoe belangrijk zijn sponsors voor een atletiekmeeting waar geen rijke suikeroom of een berg oliedollars achter zit?

“Zonder sponsors kan het sowieso niet. We zitten met drie pijlers: publiek, televisierechten en sponsoring. We hebben dus wel andere inkomsten, maar dankzij de sponsoring kunnen we eender wie naar hier halen. Zelfs Usain Bolt in zijn duurste periode.”

Hoe evolueren de televisierechten in tijden van zware besparingen bij de jarenlange trouwe partner VRT?

“Voorlopig hebben we nog een contract, ik heb geen geluiden gehoord dat de VRT ons los zou laten. In tegenstelling tot wielersport wordt er zo al erg weinig atletiek getoond.”

En hoe evolueert de sponsoring, in een sport die toch niet tot de drie grote kijkcijfersporten in het land behoort?

“Voorlopig hebben we geen klagen. Ik denk ook dat we overleven door het feit dat het een eenmalig prestige-evenement is. De Memorial is bijna een *society event* geworden. Het is meer dan een atletiekmeeting. Het is zoiets waar je één keer per jaar naartoe moet gaan. Je gaat één keer per jaar de Olympische Spelen bijwonen, daar komt het eigenlijk bijna op neer. Met vijftien fi-

nales na elkaar in plaats van gespreid over negen dagen. Het is aangenaam, de sfeer is goed. Een scheiding van supporters met daartussen wat politieagenten. En dan natuurlijk atletiek! Ik hou van alle sporten, maar iedereen heeft onbewust toch wel ergens een band met atletiek. Iedereen heeft in zijn jeugd gelopen, gesprongen, met iets gegooit. Iedereen heeft die basisbewegingen gedaan. Hoe fantastisch op de Olympische Spelen het zwemmen ook kan zijn, de echte interesse begint pas met de atletiek. Dan begint je buurman die nooit naar sport gaat, ineens over Bolt. Dat hoor je nooit – met alle sympathie – over judo, dressuur of kano. Ik heb veel respect voor die atleten, maar tenzij je familie bent, zet je niet om drie uur ’s nachts je wekker om de finale van het roeien te zien. Canvas had ’s nachts gemiddeld 50

à 60.000 mensen die live keken. Dat vind ik fantastisch. Atletiek blijft, ondanks alles, een populaire sport. Ik zou maar al te graag zien dat de VRT meer atletiekmeetings uitzendt. Niet ’s nachts, maar op een normaal uur.”

Vrouwen

Een andere ongelijkheid in de sport is die tussen man en vrouw. Betaalt u evenveel aan deelnemende mannen als vrouwen? Krijgt – ik chargeer – Elaine Thompson evenveel als Usain Bolt om naar de Memorial te komen?

“Dat is inderdaad gechargeerd: niemand krijgt evenveel als Bolt. Maar in de atletiek

zijn alvast de prijzengelden gelijk verdeeld tussen man en vrouw. In de Diamond League krijgt iedereen hetzelfde. In het tennis, bijvoorbeeld Wimbledon, is dat nog maar een paar jaar het geval. In de atletiek al langer.

Marion Jones, Merlene Ottey, Jelena Isinbajeva waren dure vogels, dat heeft te maken met uitstraling. In de atletiek heeft de verloning te maken met presteren, met overkomen, met populair zijn. Atletiek is ook een van de weinige sporten in de wereld – samen met bijvoorbeeld volleybal, maar dat is dan weer een ploegsport – waaraan vrouwen zo talrijk deelnemen.”

In het tennis, waar gelijkheid qua verloning al decennialang een issue is, is naast uiteraard kijkcijfers het meest rationele tegenargument dat vrouwen in de grand slams maar twee winnende sets dienen te spelen, de mannen drie. In de atletiek doen de vrouwen de zevenkamp, de mannen de tienkamp. Terwijl polsstokspringen toch al lang een bestaande sport is voor vrouwen?

DE SPELEN VAN 2024

Volgend jaar wordt de gaststad verkozen voor de Olympische Spelen van 2024, daar moeten lessen worden getrokken uit Rio?

Wilfried Meert: “De kosten voor de organisatie van Olympische Spelen, maar ook bijvoorbeeld van wereldkampioenschappen atletiek, zijn dermate hoog opgelopen dat het in tijden van crisis de vraag is welke regering nog zijn nek wil uitsteken om ze aan te gaan. Zeker als ze dan anderzijds moet besparen op onderwijs of gezondheid. In de toekomst dreigen alleen nog maar totalitaire regimes kandidaat te zijn. Qatar die de wereldbeker voetbal krijgt, in de woestijn. En zij zullen vroeg of laat ook kandidaat zijn voor de Olympische Spelen, toch minstens zolang als er daar gas en olie in de grond zit. Hetzelfde met Azerbeidzjan, Kazachstan en Wit-Rusland, die landen zijn momenteel voor alles kandidaat. Vaak totalitaire regimes dus, westerse landen gaan momenteel wel twee keer nadenken. Hoe kunnen we dat naar de bevolking toe verantwoorden dat we die megakosten maken?”

Er bestaat een vage denkpiste om te stoppen met gaststeden die de Spelen krijgen toegewezen, met in plaats daarvan één vaste locatie waar elke vier jaar de zomerspelen kunnen plaatsvinden.

“Misschien komt dat vroeg of laat tevoorschijn. Als het aantal goede, interessante kandidaat-steden blijft verminderen, zullen ze misschien ooit in die richting moeten denken. Het IOC zit toch op een gigantische spaarpot, zo leg je niet alles op de schouders van het organiserende land. De enige stad die er echt goed mee gevaren is, was Barcelona. Een verloederde havenbuurt werd een prachtige olympische haven, er kwam een nieuwe luchthaven. Voordien was Spanje de Costa’s en Madrid. De stad is via de Spelen echt op de kaart gezet.”

Beau monde op de Memorial: de koning van België en de koningin van de Belgische atletiek.

JE HEBT ALS ORGANISATOR NU EENMAAL
LOCAL HEROES NODIG, DAAR KUN JE NIET
ONDERUIT. WAT ER TIJDENS DE SPELEN IS
GEBEURD, IS ONVERHOOPT

"Dat is langzaam zo gegroeid, in het begin was het een vijfkamp. Misschien gaat die evolutie er vroeg of laat komen. De vraag is dan: zitten de mensen daarop te wachten? En zitten de zevenkampsters daarop te wachten? Maar ook dat zal geen invloed hebben op de verdiensten. Men kijkt en luistert naar iemand die goed overkomt en innerlijk iets kan vertellen. En de naam is ook belangrijk. Al die moeilijke Keniaanse en Russische namen, die kunnen de mensen simpelweg niet onthouden. Korte namen zijn beter: Carl Lewis, Sergej Boebka. Ook Nafi Thiam is beter dan Nafissatou Thiam. Ja, zelfs dat helpt!"

Elodie Ouédraogo ...

"Maar dat was simpelweg Elodie voor de mensen! En ze had natuurlijk erg veel uitstraling. Het is in alles zo, van zangers tot atleten: goeie looks, goeie naam, goeie uitstraling ..."

Over looks gesproken: daarnet had u de manager van Caster Semenya aan de lijn. Die versloeg op de 800 meter tijdens de Spelen Niyonsaba en Wambui. Over de mannelijke looks van het olympische podium op de 800 meter was heel wat te doen.

“Caster Semenya heeft de IAAF op het tribunaal in Lausanne teruggefloten. Als het IOC, de hoogste instantie in de sport, haar toelaat om te lopen, op welke grond zouden wij haar dan weigeren? Als haar manager haar aanbiedt om in Brussel te lopen, moet ik als kleine organisatie dan zeggen: ‘Nee, want ik denk dat het een halve jongen is, omdat ze te veel testosteron in haar lichaam heeft?’ Wij kunnen ons alleen maar op één lijn plaatsen met de internationale federaties.”

Heeft u wat dat betreft eigenlijk veel keuze, hoe wordt het programma van de Memorial samengesteld?

"Dat is de grote handicap. De vorige IAAF-voorzitter, Lamine Diack, wou dat alle disciplines in de Diamond League aan bod kwamen. Dat zijn er 32, dat kan natuurlijk niet. Dus moet je dat verdelen tussen een A- en een B-programma, en dan alterneren tussen de meetings. Het ene jaar heb je het A-programma, het andere jaar het B-programma. Je kunt daar dan nog twee nummers aan toevoegen. We zullen dat nu in het najaar proberen bij te sturen, ik heb daar met Sebastian Coe een paar keer over gesproken en hij is het volkomen met me eens: er moet meer vrijheid zijn. In de Golden League, de voorloper van de Diamond League, hadden we gemeenschappelijke nummers. Toen kon je op basis van plaatselijke interesse er nog vijf of zes nummers aan toevoegen. Nu is dat heel moeilijk."

Promotie voor de sport

Tussen half mei en begin september werd de Urban Memorial Van Damme georganiseerd, een aantal atletiekcompetities verspreid over het land, waarin Belgische

Een uniek hoogtepunt in veertig jaar Memorial Van Damme: Kim Gevaert, Elodie Ouédraogo, Hanna Mariën en Olivia Borlée krijgen acht jaar na datum alsnog hun gouden olympische medaille.

topatleten het opnemen tegen internationale toppers. Vanwaar het idee om met een aantal events buiten het stadion te gaan?

Tat we met de Memorial de boer op zijn ge-
gaan, is omdat we wisten dat het met het EK
voetbal een erg moeilik jaar ging worden qua
promotie. Als het EK in Polen en Oekraïne
plaatsvindt en België is daar niet bij, is de impact
in de media nog niet de helft. Nu was België
een van de favorieten en vond het EK plaats in
een buurland. Twee maanden was het van pa-
gina één tot en met zes voetbal. Al de rest werd
op één pagina samengeperst. Als we toch een
beetje promotie wilden maken voor onze sport,
die anders pas in augustus in het nieuws ging
komen want na het EK was er ook nog eens de
Tour, dan moesten we de sport naar de mensen
brengen. Hoogspringen met Thiam in Namen,
polstokspringen in Antwerpen. Als je onder
een lat van het hoogspringen of polstoks-
springen staat, dan denk je: springen die daarover?
Vanop de tribune of voor je televisie ziet dat er
helemaal anders uit, je kunt dat niet inschatten.
Hetzelfde met kogelstoten. We hebben een
jaar of zeven, acht geleden kogelstoten op het
strand georganiseerd. In een aantal gemeentes
aan de kust zochten we dan telkens naar de
sterkste man van het strand. Iedereen mocht

meedoen. En ik nam toenmalig Belgisch kampioen Wim Blondeel mee om te demonstreren hoe je dat moest doen. Ik kan je garanderen: de papa's komen in hun zvenbroek en aange-moedigd door hun kinderen het proberen. En die gooiden dan zes meter. Blondeel gooit de in de opwarming vijftien, zestien meter. Je ziet de bewondering voor die mannen zo groeien! We hebben daar toen wel ooit iemand gehad die twaalf meter wou. Die heeft zich daarna bij een club aangesloten."

Kogelstoten zit ons niet bepaald in de genen.

"Wij hebben geen politiek van talentdetectie. Alle kinderen willen hier voetballer worden, zo begint het. Ze zien op televisie niets anders. En dan willen ze een trijtje van Cristiano Ronaldo of Lionel Messi. Velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren om bij Anderlecht of Club Brugge te belanden. Maar wat daaronder zit! Daar kunnen fantastische spelerwepers of hordelopers bij zitten, maar wij zijn daar te weinig mee bezig."

In augustus hebben we niet alleen een ongelooflijke reclame-campagne gezien voor hockey, maar ook voor atletiek.

"Ze sluiten massaal aan! Alle atletiekclubs hebben telkens een enorm aantal nieuwe aansluitingen na wereldkampioenschappen en Olympische Spelen, en zeker als er successen zijn voor onze atleten. Atletiek is mooi, maar atletiek kan ook zo verschrikkelijk zwaar en ondankbaar zijn. Je speelt voetbal, je speelt tennis, je speelt hockey. Maar je beoefent atletiek"

Sommige atletieknummers zijn voor kinderen misschien wel wat eentonig. De meerkampen hebben dat niet. En dan hebben we iemand die als 's werelds beste in de zevenkamp een enorm uithangbord kan zijn voor de Belgische atletiek, maar die raadt u in de pers dan aan om zich uitsluitend te gaan toeleggen op het hoogspringen.

Nafi wil van haar sport leven, dat kan ze niet van de zevenkamp. Daar kan ze er maar twee per jaar van doen. Ze heeft nu het allerhoogste bereikt. Hoger dan olympisch kampioen kan niet. In haar moeilijke, belastende discipline kan ze enkel nog proberen het wereldrecord te breken. Maar wat verdient ze daarmee? 50.000 euro van het BOIC voor